

## ΤΟ ΑΠΟΚΡΥΦΟ ΔΡΑΜΑ ΤΩΝ ΔΕΝΔΡΩΝ (\*)

«Κάποιος κρατεί μια Λοιδωριά,  
τέφορισμένο δένδρο»

Α. ΒΑΛΛΑΩΡΙΤΗΣ

Δ

### Ο ΦΟΙΝΙΚΑΣ

Του βασιλείου των φυτών στερνή κληρονομία  
σείς άνθρωποι έκδηλωσι της Παντοδυναμίας,  
σείς που άδωα έλάβατε άπ' τη ζωή στοιχεία  
και δόλο να μη κρύβετε και ποθο άμαρτίας,  
την τίμια παράδοσι κρατήσετε και τώρα  
και να μη δώσετε ποτέ σταυρού, θανάτου δώρα.  
Ίδετε μās άρνήθηκαν και ψεύγουν τρομασμένα  
τά γένη όλα των πουλιών, κι άν άληθέψη ή ήμνη,  
ώ τότε το χειρότερο δεν μās πλινθιάζει άγρίμι!  
Ποιός ποταμός θα κυλισθώ σέ δένδρα άφορισμένα;  
ποιός οδοιπόρος σέ σκιά θα στέρξη να καθίσω,  
και με καρπούς την πείνά του, θα βουλνθώ να σβήσω;  
Έμάθατε τη θλιβερή μεγάλη ιστορία.  
Πώς να το είπω; Γνωρίζετε πως θα γενή ή θυσία  
Έκείνου, που ήτο...

### Η ΔΡΥΣ

Μοναχογυιός ξανθός και βασιλόπουλο,  
των ουρανών το αιώνιο καμάρι,  
έξουσε ώσαν νάρκισσος άμραντος,  
σάν άνθισμένο τρυφερό βλαστάρι.  
Κι όμως καλός, έδω για την άγάπη μας  
σώμα θνητό ήθέλησε να πάρη,  
να μαρτύρ'ς τη γή σάν φύλλο κίτρινο,  
να πέση χάμω άναίσθητο κουφάρι..

### Η ΣΜΥΡΝΑ

Θυμώμαι μίαν ήμέρα  
για δώρο μ' είχαν πάγει  
άπ' την Περσία πέρα  
ς τη γέννα του οί μάγοι.  
Συμβολίζα ό,τι εκλήθη  
να κλίνη έμπρός'ς τον χρόνον  
θνητός πώς έγεννήθη  
με πάθη και με πονο.

### Η ΔΡΥΣ

Ή γή μας σάν έγνωρίσε άπ' τα λογία του  
των ουρανών το αιώνιο καμάρι,  
ζηλοτυπη καλεί να τον σταυρώσουμε  
ξεχνώντας τη μεγάλη του τη χάρι

### Ο ΠΛΑΤΑΝΟΣ

Ό κόσμος δεν ένοησε πως μνη τον ή κακία

(\*) Κομμάτι από μεγάλο ανέκδοτο ποίημα.

θα μένω... μέσ' στο μνήμα του δεν μπαίνει ή άθα-  
[νασία.

### Ο ΦΟΙΝΙΚΑΣ

Λοιπόν γι αυτό σάς κάλεσα, μήπως κανένα λείπει:  
ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ  
Όλα μās έφεραν έδω  
ή ίδια λύπη.

### Ο ΦΟΙΝΙΚΑΣ

Πούναι ή Συγκιά να την ιδώ;  
Η ΝΑΡΔΟΣ  
Την ξήρανεν ο Κύριος μας!  
Χωρίς καρπό, καλώς δεσμο  
την έθρηκε, σάν τους ανθρώπους  
που ζούν χωρίς προορισμό.

### Ο ΠΛΑΤΑΝΟΣ

Μικρό σημάδι δείκνεις μεγάλης τιμωρίας!

### Ο ΦΟΙΝΙΚΑΣ

Πούναι ή Ίτιά; μη κρύφθηκε με πόθο άμαρτίας;  
Η ΝΑΡΔΟΣ

Κεί'ς το ποτάμι σάν περνούσε,  
άπό την λύπη την πολλή  
κρεμούν τα κλώνια της σάν δάκρυα  
μέσ' στο νερό που την φιλεί.

### Ο ΦΟΙΝΙΚΑΣ

Βλέπω πως άπ' το κράτος μου κανένα σας δεν λείπει.

### ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ

Όλο μās έφερε γοργά  
ή ίδια λύπη.

### Ο ΦΟΙΝΙΚΑΣ

Τότε ακούστε την πικρή ιδέα που με δέρνει  
και μέσ' 'ς το πνεύμα μου γυρνά σάν μύρη πετα-  
[λούδα.

έδω μαζί μας κρύβεται κ' εκείνο όπου φέρνει  
την προδοσία!

### Ο ΠΛΑΤΑΝΟΣ

Κι ό Χριστός μαζί 'χε τον Ίούδα.

### Η ΝΑΡΔΟΣ

Πωπώ! τι μαύρη άπιστία,  
τι γενναία κακή, ήρική!  
όλη πώς τρέμω σάν καλάμι  
που χάνη ή κόλασι άνοικτή!

### Ο ΚΕΛΡΟΣ

Ταξιδιάρικα άγέρωχα πλάτα  
τα κλαδιά μου τ' άνίκαντα κάνουν..  
προτιμώ 'ς τη φωτιά να πεθάνουν,  
μα σταυρού να μη γίνουν αίτια.

### Η ΕΛΑΤΗ

Στης κορφής μου ως κρεμάσουν στολίδια,  
ή χαρά Χριστουγέννων να γίνω..  
μα εκεί τα κλαδιά μου δεν δίνω  
τη χαρά για νη πνίξουν σάν ή ίδια

### Η ΜΥΡΙΚΗ

Άχαριστία, άν ήσο μελανό σημάδι  
το γένος των ανθρώπων μαύρο θα είχες κάνει..  
'ς της έρημιας του Σινά λαό έναν πλάην

να τρέφω με το μάννα μου πρωτ και βράδυ  
μα διάταξε ό καλός θεός για να τον δώσω,  
κι αυτός τον γυιό του θέλει τώρα να σταυρώση!

### Ο ΛΙΒΑΝΟΣ

Είν' ό υιός Θεού Θεός, θ' άναστηθώ!  
Λιβανωτός και ήμνος μόνο του άξίζει

### Ο ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

Λιγάκι έδω 'ς τη γή νεκρός θα κοιμηθώ.  
την δοξα του να δείξω έμένα προορίζει.

### Η ΠΑΣΧΑΛΙΑ

Τρελλή θ' άνθίσω  
και θα σκορπίσω  
μύρο 'ς τη γή..  
Τό Πάσχα δπου  
ό υιός του ανθρώπου  
Θεός άπό το μνήμα του θα βγή.

### Ο ΦΟΙΝΙΚΑΣ

Τάχα ποιά είναι, θα το βρώ;  
ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ Όλα μās έφεραν έδω

ή τιμή! Ποιά είναι;

### Η ΚΟΥΦΟΕΥΛΙΑ

Και ή όργη! όργη μου γίνε  
ή τιμωρία του ή πρώτη,  
τον μαύρο Ίούδα τον προδοτή  
να τον κρεμάσης 'ς τα κλαδιά μου!

### Η ΝΑΡΔΟΣ

Τι άκούω; Φθάνουν, συμφόρα μου!

Ε'.

Σήμερα μαύρος ουρανός! Φανήκαν δάδων φώτα,  
άγριες σκιές, λαμψή χαλκού πνιγμένα 'ς έπλων όάλο..  
—Να ή σκιά που ή κόλασι θα κρύβη δίχως όάλο—  
Και για τα δένδρα έφεραν τα βήματα τους πρώτα.  
Βουδά αυτά άπό καρωμα φόβου ψυχρού άπομένουν,  
τη μυρωδιά τους χανουνε,δεν κλαίνε και δεν στένουν,  
ή Ναρδος δεν μοσχοβολά, δεν έχει ό Φοίνις χρώμα.  
Κι όταν οι μαύροι άμαρτωλοί έφθασαν κοντά τους,  
και θέλουνε το ξύλο τους κι άγγίζουν τα κλαδιά τους  
ρίχνουν τα φύλλα κίτρινα και τους καρπούς των  
[στρώμα

ξεραίνονται και πέφτουνε κουφάρια τα κλαδιά τους.  
Μα το Καλάμι εύρηκαν όρθο και το άρπαζουν  
σκήπτρο για περιγέλασμα, για κάνθινο στεφανί  
έκει μα 'Αγρυ ζιζιφιά 'ς το πλάι του που έφανη,  
Και την προδοτή Λοιδωριά για τον σταυρό έτοι-

μαζουν  
Και 'ς του Χριστού πούχαν μαζί τη φορτωσαν τον  
[ώμο

και μ' άγωνία τον σέρνουνε 'ς του Γολγοθά τον δρομο.  
ΚΩΣΤΑΣ Σ. Γ.

Τέλη του Μαρτίου θα έκδοθώ Κ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

## «ΤΟ ΚΡΑΣΙ»

Βιβλίό που γράφει για την τέχνη της κατασκευής του  
κρασιού και θα πουλιέται δραχ. 4.

Άλλ' όσοι στείλουν τον μήνα αυτόν, τρείς δραχμές  
(κι' άπ' το έξωτερικό φρ. 3).

Στέν κύριον Κ. Έλευθεροδάκη, Διεθνές και Γαλλικό  
βιβλιοπωλείον (Πλατεία Συντάγματος).

Ή στέν κύριον Ι. Κολλάρο, βιβλιοπωλείον Έστίας όδός  
Σταδίου.

Θά λάβουν το βιβλίό στην τιμή αυτή και χωρίς να πλη-  
ρώσουν ταχυδρομικά.

που με σπάζουνε..

—Παληάνθρωπε! αλήθεια κι' άπ' αλήθεια!  
Μπρέ θα μου πληρώσης τα νοίκια ή όχι;

Τό λίγο αίμα της κεράς Λενιώ μαζεύτηκε στο  
κεφάλι της να την πνίξη, θόλωσαν τα μάτια της  
και μια τρεμούλα κλόνιζε το μυτερό της το σαγόνι.

—Κερά Λενιώ μου, είκοσι χρόνια είσαι χήρα, εί-  
κοσι χρονώ φιλιά στερήθηκες...

—Κακή ψυχή σου μέρα! Άνοιξε την πόρτα να  
φύγω! Έλα γλήγωρα! πανάθε...

Πάνω στο μα ένα μάτς κόλλησε στο στόμα της.  
Πρίν προφτάση να σαλέψη, τα γέρικα κόκκαλα της  
βρεθήκανε στην άγκαλιά του Ήλία φυλακισμένα. Έρ-  
ριξε πίσω το κεφάλι της και λύθηκε το άσπρο της  
φακιόλι, άφηνοντας τις άνάριες τριχούλες της να πέσου-  
νε σάν πέπλο στο ζαρωμένο πρόσωπο. Γούρλωσαν τα  
μάτια της, βγήκαν, θάρεις άπ' τις φωλιές τους τρο-  
μασμένα, και κρεμασθήκανε τα σουφρωμένα χείλια, δεί-  
χνοντας ένα δύο στραβά και μακρουλά δόντια π' ά-  
κόμα της μένανε...

—Προφτάστε Χριστιανοί! προφτάστε...

—Έξηντα δραχμές σου χρωστώ, κερά Λενιώ,  
έξηντα φιλιά θα πάρης, έτσι, μα τη χάρη του Έ-  
ρωντα!

Και κάθε καινούριο φιλιό πιά λαχταριστό από τάλ-  
λο κολλούσε στα μάγουλα, στη μύτη, στα μάτια,

στο κόουτελο, στο σέβρο, όπου λάχαινε, με της άσ-  
τραπής τη γρηγοράδα... Τώρα οι άσπρες τριχούλες  
χυθήκανε γύρω, σάν πόλκα, σχηματίσανε άφέλειες,  
άρχισαν στα τραβήγματα που και που και να μαδάνε!  
Εσεχίσθηκε ή τραχηλιά της, ξεγυμνώθηκε ό λαιμός  
και κουστοφανήκαν τα στήθεια, σάν ζαρωμένες..  
πεπονόφλουδες! Τόνα κατάρη της πετάχθηκε μακρηά,  
άφινοντας μισοβγαλμένη και τη κάλσα. Όλόρθιος  
ό Ήλιος σήκωσε ψηλά τη γρηά, σάν μωρό, και της  
φιλούσε το κουτρούφι!

—Κοντεύουμε να ξεφλήσωμε, κοντεύουμε, τσιγκί-  
δα μου δροσερή, που στην καρδιά μ' άγκύλωσες!

Μα ή δόλια ή γρηά δεν κραίνει πιά, δεν σα-  
λεύει, σωριάσθηκε σάν σκέλεθρο στην άγκαλιά του  
χάρου της Ήλίας. Αύτός κοντοστάθηκε, κύτταξε τα  
μάτια της τα νεκρωμένα, κύτταξε το στόμα, που  
σάν παρόλυτο έχασκε, και τα χρειάστηκε. Άφησε  
άμέτως κάτω τη γρηά και με τρομάρα την κουνού-  
σε και της φώναζε:

—Κερά Λενιώ, ή κερά Λενιώ! Βρε φοβήθηκες  
κουτή, τα χώρατά μου; κακό, θάρρες, πως θα  
σου 'κανα; κερά Λενιώ μου! Ξύπνα να σου δώσω τα  
μηνιάτικα... Μπα! δεν κουνιέται, δεν κρένει, μπας  
και πέθανε;

Ή σκέψη αυτή στ' αλήθεια τον έτρέλλανε. Δεν  
είχε ποτέ περάσει από το μυαλό του πως μια γρηά

μπορεί να κακαρώση με τα φιλήματα, σάν να της  
δώσανε φαρμάκι! Πεταχθήκε στην αλλη τρομαγμέ-  
νος και άρχισε να φωνάζη όσο μπορούσε δυνατότερα:

—Γεωργάκη! κύρ Άποστόλη, κερά Νικόλενα!  
τρέχετε, για το Θεό, κι' ή κερά Λενιώ λιγοθύμισε  
στην κάμαρά μου... Βοήθεια!

Όλοι μαζευτήκαμε άμέσως στην κάμαρα του  
Ήλίας, πούχε γίνει του σπιτιού μας το θέατρο. Ή  
δόλια ή γρηά, μέσ' στις άλλες τις μπομπές της,  
είχε γίνει λούτσα, σωστή βρεμμένη κότα, γιατί στην  
τρομάρα του ό Λιάς όλόκληρο σταμνί νερό της έχυ-  
σε για να ξελιγοθυμίση!

—Γρήγορα λικουρακνόμενο!—φωνάζει ή κερά Νι-  
κολάκενα.

—Καμμένο φτερό στη μύτη της και γαρφαλατέ  
της την πατούσα—διατάζει σοβαρά ό κύρ Άπό-  
στολος.

—Πώς της ήρθε, βρε παιδί, της κακομοίρας;

—Έξρω κι' έγώ ό άμοιρος! ήρθε να μου ζητήσει  
τα νοίκια και 'κει που κουβεντιάχαμε, κέτι μαλιστα  
της χωράτευα, κιτρίνησε, την έπιασε μια τρεμούλα,  
και σωριάσθηκε λιγοθυμισμένη κατάχαμα... Ά! να!  
δόξα τω Θεώ! άνοίγει τα μάτια της, θα της περά-  
ση, δεν είναι τίποτα!

Άλήθεια ή κερά Λενιώ άναστένανε βαθεία, σάν